

Nytt fra den kinesiske misjonsmark.

Brev fra M. Kvamme og J. Fjeld.

«Og Jesus gikk omkring i alle byene og landsbyene og lærte i deres synagoger og forkynte evangeliet om riket og helbredet all sykdom og all skropelighet. Og da han så folket, ynkedes han inderlig over dem ti de var ille medfarnne og forkornne, som får der ikke har hyrde.» Matt. 9: 35-36.

Det var på en misjonsreise omkring i byene og landsbyene Jesus ble vidne til disse hyrdeløse skarer, som var så ille medfarnne og forkornne. Jesus hadde hjerte for dem. Han forstod nøden og ynkedes inderlig over dem. Han hadde også vilje og makt å avhjelpe nøden, for «han helbredet all sykdom og skropelighet.» I Hebr. 4: 15 leser vi: «Ti vi har ikke en Yppersteprest som ikke kan ha medynk med våre skropeligheter, men en som er blitt prøvet i alt i likhet med oss, dog uten synd.» Paulus formaner Filipenserne og sier: «La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus.» Det er dette Jesu sinnelag nedlagt i våre hjerter som gjør at vi også kan ha medynk og ansvarefølelse overfor våre medmennesker og særskilt for de store skarer som ikke har kjennskap til Jesus og hans frelsende nåde. Og den følelse og medynk som Jesus hadde for de store hyrdeløse skarer på sin tid, kjenner vi også virksom i våre egne hjerter.

Det var en dag siste vinter vi besøkte landsbyen Yang-tsun, og fikk anledning å vidne om frelsen i Jesus til folket der. For noen år siden åpnet vi en liten misjonssta-

sjon i Yang-tsun og Gud gav oss en herlig vekkele blandt folket der. Gjennom det første års virke blev mange frelst og døpt i den Hellig And. Mange fikk også erfare Guds helbredende kraft til befrielse fra ondartede sykdommer. På dette vårt besøk fikk vi møte flere av disse som fra det første års virke blev delaktige i Guds store nåde både til frelse, helbredelse og Andens fylde.

Yang-tsun har flere markedsdager om måneden og vi ordnet vårt besøk så at det var på en markedsdag. Misjonsstasjonen ligger også på markedsveggen så det var ikke vanskelig å fylle lokalet til siste plass. Gårdsplassen blev også fylt med nysgjerrige mennesker som kom for å se og høre Tross meget høyd var og nesten ingen varme i lokalet hadde vi allikevel et godt møte, som vi tror skal bringe evighetsfrukter. På ettermiddag blev trengselen ennu «terro, og da vårt møte i lokalet var vel under vei, gikk noen av brødrene utenfor stasjonsporten og holdt møte. En broder syntes det var sørgelig at de hundreder av sjele utenfor lokalet ikke fikk høre, så han stilte sig op i gårdsplassen og holdt en tale til dem som kom nær nok så de kunde høre budskapet om frelse i Jesus. Vi hadde således tre møter gående på en gang og der var enu en mengde mennesker som ikke fikk anledning å høre frelsens budskap.

Dette er tiden for de årlige tempele og tusener av hedninger fra fjern og nær besøker disse møter. Det er også vår anledning å komme i berøring med dem og gjøre dem bekjent med den eneste sanne Gud.

I disse dager har vi en veldig tilstrømning av mennesker her i Mukden, det er altså den store tempeluke i et av de største avgudstempler. Vi er ute og fisker i folkehavet og vår bonn er at mange av disse hyrdeløse mennesker må finne Jesus, den gode hyrde. Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som er fortapt. Vi ber med synden i nesten alle møter og mange får høre evangeliet i disse dager. Stå med oss i bonn for større kraft i forkynnelsen av Guds ord, så mange må komme igjennom til full frelse og befrielse fra alle skropeligheter.

Eders for hedingenes frelse
Martin Kvamme
63 Hsiao Hsi Kuan Ta Chieh,
Mukden, Manchuria.

Kjære venner i Kristus Jesus.
Fred!

Håpets Gud fylle eder med all glede og fred i eders tro, så I kan være rik på håp ved den Hellig And's kraft.

Hvor dyrebart er det ikke, at Herren ikke gav oss motløshetens ånd, ellers vilde det jo være vanskelig å være blandt dem som vilde være med og vinne sine medmennesker for Kristus.

Glede og fred i troen på den korsfestede og opstandne Frelser gjør oss virkelig rik på håp ved den Hellig And's kraft, idet vi skuer inn i hans mektige allmakts favn i fortrostrning til hans ord, og får erfare at som dagen er, er også vår styrke fra ham.

Til hans pris er vi bevaret inn til denne stund, og selv under de vanskelige tider, som jo også har sin innvirkning på misjonsarbeidet, kjenner vi det dog dyrebart å få sprede det velsignede evangeliets budskap til folket her ute hvor vi også får se Herren stadfester sitt ord. All ære til Jesus!

Det har vært en opmuntring for oss selv såvel som for det folk vi har vært samlet med. Gud være takk for han har et hjerte som brenner av kjærlighet også for dette folk og vi har grunn til å prise hans navn for de sjele som har mottatt evangeliets herlige sannheter, og får erfare han er idag og igår den samme evige uforanderlige Frelser, rik på nåde og miskunnhet. Høsten er stor når vi skuer ut over det store arbeidsfelt som omgir oss på alle kanter. Derfor er det vår bonn til hostens Herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst, og enn mere istandsette sitt folk så de kan bringe evangeliet til de mange som ennu lever uten Gud og uten håp.

Nåde over nåde at også vi får glede oss over at våre navne er skrevet i livets bok, og vi får ve-

re med blandt det folk som Herren har gitt et hjørne i vår Faders store vingård, ja bringe evangeliet til dem som sitter i Hedenskapens og avguderiets mørke.

Vår bonn til ham som har all makt i himmel og på jord er at evangeliets sannheter må lyde klart for folket, så den kommende tid må bli en rik innhøstnings tid for dette folk som i årtusener har vokset op uten kjennskap til den eneste sanne Gud og den han utsendte, Jesus Kristus.

Vi behøver hans hjelpende hånd åpenbart iblandt oss til Guds eget navns forherligelse så folket enn idag ser at Israels Gud lever og fører sitt rikes sak frem til seier. Kjære venner! ta oss fremdeles med i eders bønner.

Herren rikelig velsigne eder og vær så hilset på det hjerteligste fra oss alle. 1. Tim. 1.

Deres i Kristus
Kari og Jens Fjeld.

Den levende tro.

Troen er dod for tvil og kjenner ikke til umuligheter. Den strekker sin hånd frem gjennom mørket og holder fast ved ham, som har all makt i himlen og på jorden.

Troen støtter sig ikke til mennesker eller til ytre ting. Den blikk gjennemtrenger forhenget og skuer ham, som sitter på troens Den.

Den levende tro gjør aldri tilskamme.

Et blikk inn i Redningsmisjonens arbeid i Oslo.

Vi la i lengere tid merke til en ren og forholdsvis velkledd ung mann som kom til våre møter — forteller froken Anna Jensen i Redningsmisjonen i Oslo. Når han innfant sig, stanset han alltid et oieblikk ved døren og så hen over forsamlingen med et lunt smil. Han vilde ha plass blandt sine fortroligste, og når han så hadde slått sig ned, gikk det løs med vitser til høire og venstre. Av flere grunner måtte vi stadig holde øie med denne venn, og da vi ved en sådan anledning spurte om hans navn, svarte han: «Judas Iskariots.»

«Der er dog vel ingen som kaller Dem det?»

«Jeg mener at jeg burde ha hatt det navn, forstår De. Min mor er hellig, og så kalte hun mig Josef, for hun tenkte naturligvis, at jeg skulde bli som ham, fyren i Egyptens land.» En rå latter fulgte dette svar; men som en slags undskyldning tilføide han: «Ja,

min mor er hellig, mine søstre og svogre likeledes; men jeg har vært et «sort får», helt fra jeg var ung. Jeg kom aldri lengere enn til sinkeklassen, forstår De. Men det er jo sådan at hver familie skal ha et utskudd og så er jeg blitt det i min.»

«Hvad er Deres arbejde?»

«Arbeide? De spør vel ikke om sådan luksus hos en fattig mann, vel? Nei, mine svogre underholder min mor, og der bor jeg. Det er vel ikke for meget, at de, når de selv er sluppet for å bli utskudd, tar sig av dem som er blitt det. Ja, De får jo litt igjen for det. For så kan de jo gråte og be så meget des mere — dumme mennesker!»

Stakkars mor og søskend! Denne smertens sønn og bror kunde så visst ingen glede bringe, og den gamle mor gikk i stadig angst for sønnens mange forskjellige påfunn og plagerier.

Efter denne samtale med Josef

hengikk der en lang tid, før vi på ny innlot oss med ham; da blev matutdelingen anledning. Der kom nemlig en lærer så usedvanlig mange, at Josef fik den ide, at vi hadde for lite mat. Han kom hen til oss med sin tallerken og sa: «De vet, at jeg har mat hjemme: la en annen få min porasjon, for her har vi jo hele «onnegnen samlet på et Brett.»

Vi fikk derved anledning til å minne ham om det gode, han hadde i sitt hjem, og om hans troende slektninger. Han svarte dog ikke et ord, så bare på oss, som vilde han si: «De har rett.» Da han gikk den kveld bød han oss hofflig godnatt, noe ganske usedvanlig. Derefter fulgte en tid, hvor vi la merke til hans forvandlede opførsel. Han tok nu alltid plass på en av de forreste benke. Der lod ingen vitser mere; han var alltid stille og ordknapp og blev nu en av de siste til å forlate kirken.

En aften gråt han. Lenge forsøkte han å skjule tårene, men det gikk ikke, og da han så blek ut, spurte vi om han var syk.

«Nei — jo.»

«Hvad er der da i veien med Dem?»

«Å, det er noe herinne,» og dermed nekte han på brystet.

«Nå således.»

«De forstår det vel? Det er ikke tæring: men jeg har ondt i sjelen. Det har allerede lenge gnavet og regjert. Jeg sover ikke om natten — uff! De taler om frelse og om nåde, men sådanne ord passer ikke for et vrak som mig. En stakkell må hoste, hvad han har sådd. Og Gud hjelpe mig for host. det vil bli! Jæ er holdt op med å drikke, men hvad nytter det? Troen er like stor. Inne har jeg heid i stillhet: men ute i vedskjullet har jeg rønt så høit jeg har kunnet, og tigget sådan om nåde og forbarmelse; men over for mig er Gud dov. Og det er ikke underlig, for jeg har forbrudt mig mot alle love og vedtekter og pint og plaget alt levende omkring mig. Ja, selv den gamle katt vi har, den har også måttet undkjelde — å, Gud, forbarm dig dog —!»

Da han hadde eråt en stund, fortsatte han: «Han deroppe er nok ikke til å spøke med. De taler om elektrisk lys, å, hans lys er

felt. Ting jeg helt har glemt har han nu vist mig så levende som var det hendt igår. Ja, skulde jeg «sitte» for det altsammen, behovde jeg mange liv. Å, hvorledes skal jeg holde det ut? Gud velsigne Dem, vis mig en utvei!»

«Tror De, at vi har ondt av Dem nu?»

«Ja, det tror jeg.»

«Ja, men det passer ikke; nu beklager vi Dem ikke.»

«Hvad — for — noe?» ropte han, og munnen stod åpen av forbauselse.

«Nei, ikke n u.»

«De svnes altså, at det er vel fortjent — ja, ja.» og atter gjemte han ansiktet i hendene og gråt.

«Josef, hor bare: Det er ikke slemst for den der ser, at han trenger til frelse: ti Jesus er kommet til verden for å søke og frelse det fortapte, og fortapt er jo hvad De er, ikke sant?»

«Jo, det skulde jeg mene!»

«Hans nåde er nok for Dem, for han er selv en forsoning for Deres synder. Han dode for Dem, da De var ugudelig. Således stiller Deres sak sig, og da er De ikke å beklage.» (Forts. 4. side).

MISJONS RØSTEN

Frilt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkomsten hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-

Røsten, Post boks 32, Sarpsborg.

Abonnementpris: I løssalg 20 øre. kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene.

Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjøer til ovenstående adr.

Et ord til misjonærer.

Av H. B. Macartney.

Hvad er skriftens hovedsum?

Jesus, Jesus, Jesus! Ikke hans ord, hans gjerning, hans rikdom, men — ham selv! Du kan ansees for å være en god evangelist, være i besiddelse av en fin akademisk utdannelse, i stand til å undervise den innfødte menighet og med dyktighet forestå dens ledelse; men en dag tilbragt uten Kristus i hjerte og tanke er en mørk dag. Det samme gjelder hver time hvert øieblikk der ikke leves med ham, og livet er sammensatt av øieblikk!

Du gjør vel i fra begynnelsen av å overveie hvem der skal øve sitt inntrykk på de hendinger du besøker — skal du eller Herren? Ikke Herren uten dig, enu mindre du uten Herren! Nei, inntrykket skal skapes derigjennem at du forblir i Herren og han i dig! Jeg kan forutsi dig at velgjørelsen i ditt arbeide vil utebli, selv om du strever aldri så meget hvis du går op i dagens slit og møie uten å leve i det dype, innerlige samfund med Faderen og Sønnen. På den annen side vil bevisst samfundsliv med herlighets Herre gi dig innadtil og utadtil en sådan friskhet og kaste slik glans over ditt liv at du rett blir skikket til å være en sjeløvinner!

Er din tjeneste matt og kraftløs, må det skyldes et eller annet. Ikke et eneste av Kristi lemmer kan være lammet, uten at der er en årsak til det. Finn ut hvad der er en årsak til det. Finn ut hvad der er i veien og fjern dette, selv om det skulde koste dig din høire hånd.

Regndetalldiforsynd ikke å leve et bønnens liv, eller å holde en preken eller samtale med noen egen kraft, når du i den stunder dig bevisst intet å ha å bringe fra Gud. Bibelen uten bønn kan gi lys uten varme; bønn uten Bibelen kan gi varme uten lys. La din styrke være i Gud. — Om du enn kun er en dråpe i havet, bevar din eiendommelighet, og du bevarer din kraft. Våkn op hver morgen, likesom Jesus gjorde det, «salvet med frisk olje», og du vil være i besiddelse av Kristi kors's magnetiske tiltrekkende kraft. Ditt liv vil dufte av innvielses hellige olje og finkle av kjærlighetens dugg. Syndige hendinger hjertes drages til dig og søke dig like så meget som du nu søker dem! Du behøver ikke å anstrenge dig for å være noe, sett mer pris på intet å være og som den der er

ukjent. Selvlivet i dig skygger for Gud i din egen sjel, og det vil også overfor verden skygge for Gud. La selvet do! Gå daglig til din Bibel og knel ned for å få så ser med dig hver dag — gå så med denne levende Kristus inn i hedenskaps dypeste mørke for å videnes sjeler. Vær ganske klar over hvem der er sjeler som skal vinnes, og la så Jesus være din visdom og lede dig hen til de steder hvor diamantene finnes. La ham være kraften i dig, der omvender dem og forvandler dem til de rene, strålende klenodier. Du kan ikke være for inderlig forenet med Kristus. Spill ikke et øieblikk, kjære bror, ti tiden er kort! Gå til din store lærerester og la ham overgripe dig om hvorledes du skal finne hans tapte får til de tider og på de steder hvor man minst skulde vente det. Følg alltid efter, gå aldri foran! Det vilde være bedre å ligge syk i et telt, under en brendende sol, når blott Jesus satt ved teldøren, enn å henrykke tusener av tilhørere, hvor Jesus ikke var med. Vær som en dagleier på Guds store høstmark, rede til å være den første blandt høstfolkene når det høie korn skal meies eller — rede til blott å sitte stille og kvese en annens sigd! Søk Guds åre av hele ditt hjerte og ta ikke vare på din egen; kast den i støvet og la den bli der. La aldri ditt indre livs pleie bli forsømt, fordi du tar dig av andres nød. Gi akt på dig selv, og Gud vil gi akt på dem.

Måtte din bue være som Jonathans, der «ikke vek tilbake», og ditt sverd lik Sauls, der «ikke vendte tomt tilbake» (2. Sam. 1, 22). Trakt efter å lære Kristus således å kjenne at du kjønner ham bedre enn noen annen på jorden, og gjør ditt til at kunnskapen om ham må spredes viden om!

(Oversatt med tillatelse efter «South African Pioneers» ved E. S.) (Innsendt ved S.)

Storsteinnes i Balsfjord.

Under denne overskrift i «Korsets Seier» nr. 14—15, er Hans Christensen, Mellemgård, ute med en opplysning angående forholdene herinne i fjorden.

Stykket som helhet betraktet, er oss forsåvidt uvedkommende.

Men der er en påstand i hans stykke som av folk der ikke kjender den frie forsamling herinne, må bringe misforståelse.

Han sier nemlig om den frie forsamling her at de er avgjort motstandere (uthevet av undertegnede) av hvad vi pinsevenner tror og lærer —

Oss bekjent, så hverken tror, eller lærer pinsevennene noe annet enn hvad vi tror og lærer. Innskrivning undtatt.

På den Frie forsamling på «Betels», Storsteinnes i Balsfjords vegne.

Henrik Eilertsen.

DJEVLE-DYRKELSE

Det fortelles i den utenlandske presse at det i Paris skal være 11 templer som er innviet til dyrkelse av satan. Disse templer besøkes av ca. 10.000 personer.

Dette er i selve verdenskulturens hovedstad år 1933!

Alltid sterkest.

(Mott. Inn i dødens kolde have.)

Alltid sterkest er det milde, minnes det du Jesu brud. // Rydde stene, sorger mildne, er som balsam fra din Gud //

Hvad du løser her på jorden det er løst i himmelen. // Bryt kun alabaster-krukken, du kan Jesus salve enn //

Om jeg ikke tror og tenker og kan skue alt som du, // har dog alle rettigheter til det samme hjem som du. //

Tom kun ut din Nardus-salve overalt hvor du går frem. // La dens duft nå frem til alle, Herren fyller på igjen. //

Når fra sjelens dype indre du gir verden livets ord // Det er himmel, intet mindre, da å følge Jesu spor. //

B. G.

Surdeigen.

Av J. A. Johannessen.

Følgende tanker som er utdrag av en bibeltime over ovenstående emne fremkommer her i «Misjons-Røsten» efter opfordring fra flere Guds barn.

I. Syndens surdeig.

I 1. Kol. 5, 6 skriver Paulus: «Vet I ikke at en liten surdeig syrer hele deigen?» (Ordret står det her: «gjennemsyrer hele massen») Den direkte anledning til at Paulus skrev disse ord, var som det tydelig fremgår av de foregående vers, synd i menigheten. Ikke et fall i synd, men et liv i synd. Et Guds barn kan falle for fristelsen, men han kan få full oppreisning. Dette ser vi tydelig i Davids liv. Den ny pakt har ikke forandret dette forhold, for det står: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» 1. Joh. 1, 9.

Surdeigen er alltid et bilde på det onde som er kommet utefra og bragt inn i mennesket, og den svarer til alle de egenskaper som det uomvendte menneske har i sig som er fordrevet ved synden. Men når et menneske blir frelst, blir det også rensset. Den gamle surdeig blir feiet ut, der blir holdt høitid med feststemning. I Korint var surdeigen nu atter bragt inn, først i en mann og en kvinnes hjerte og hadde til fullkommenhet gjennemsyret deres liv, og derfra var den trengt ut i hele massen, (menigheten). Surdeigen hadde øvet sin virkning i menigheten så den kunde ikke skjelve mellom ondt og godt, rent og urent, og derfor blev det utillelige og syndige forhold tålt. Dette viser tydelig at syndens surdeig forfeiler ikke sin virkning, når den kommer inn i massen. «En liten surdeig gjennemsyrer hele massen.» Derfor heter det videre i neste vers: «Rens derfor ut den gamle surdeig.» (ordrett: «Derfor fei ut den gamle surdeig»). Billedet er hentet fra jødernes påske. Enhver rett-troende jøde foretok en samvittighetsfull utrensning i sitt hus. Han gjennemsøkte hver krok og feiet hele huset rent, for der måtte ikke finnes noen surdeig eller syret brød. Han skulde holde høitid med renhets og usyred brød.

Guds barn gjør likeså. Rens ut i templet som er legemet. «Vet I ikke at eders legeme er et tempel for den Hellig And, som bor i eder og som I har fra Gud og at I ik-

ke hører eder selv til.» I det her omtalte tilfelle var det usadelighets surdeig der var kommet inn og hadde gjennemsyret menigheten, «en formanigning gjelder enhver synd: Misunnelse, baktalelse, usannhet og haveyske — ja, også haveyske. Og den gjelder alle til og med predikanten og menighetens forstandere. «Vet I ikke at en liten surdeig gjennemsyrer hele massen?»

II. Den falske læres surdeig.

Det blir ofte uttalt: «Læren frelses ikke.» Det er en sannhet som ikke kan betones for sterkt. Selv den reneste lære uten liv kan ikke frelse en sjel fra døden. Derimot kan falsk lære føre en frelst sjel bort fra livet så den igjen kommer tilbake på dødens vei. Et eksempel på hvorledes Guds barn «ved falsk» lære kan bli ført på avveier, har vi i menigheten i Galatien.

På sin annen og tredje misjonsreise hadde Paulus reist igjennem Galatia, et landskap i Lilleasia. Han forkynte evangeliet om Jesus, og stiftet menigheter som hovedsakelig bestod av frelstes hendinger. Da Paulus senere oppholdt sig i Efesus kom der vranglærere fra Jerusalem til menigheten i Galatia som fortalte at det var nødvendig for de kristne å holde Mose lov. I den anledning skrev Paulus sitt brev til menighetene. I dette brev ser vi hvor alvorlig han advarer mot falsk lære og tillike hvor inntrengende han formaner Guds barn til å holde sig til den rene lære. Også her bruker han billedet om surdeigen:

«En liten surdeig syrer hele deigen.» Gal. 5, 9.

Korset er det centrale i Guds åpenbaring til frelse for verden. All falsk lære fører utenom og bort fra korset. Alle Guds barn vidner om at det var ved korset de fant fred og hvile. Det var alene ved Jesu blod de blev frigjort og rensset fra all synd. Paulus hadde heller ikke annet å forkynte enn korsets evangelium. Det er Guds kraft til frelse både for jøder og hendinger. Til galaterne sier han: «I har fått Jesus Kristus malt for øinene som korsfestet.» Men ved falsk lære var de forgjort. En liten surdeig var bragt inn og virkningen uteblev ikke. Tilbake inn i det sure, tunge, trange trellev under loven, det var frukten av den falske læres surdeig.

Vår tid har et utall falske lære-

re like fra den strengeste sabbatster til de mest kjedelige fritles apostler, og det mest tragiske at de alle kan finne noen lyttende øren og åpne hjertes hvor de falske surdeigs lære blir lagt inn og virker til fordervelse.

Under tiden har jeg hørt predikanten og undret over alt det tois de var istand til å servere sine tilhørere, når de bar frem deres mugne brokker som var gjennemsyret av den gamle surdeig men enda mer forundret var jeg over å se at der var kariatne som tilsynelatende kunde nedsluke det sure brød med god appetitt. Men allermost har det dog undret mig, at der er så få kristne som er istand til å skjelve mellom det rene og det urene. Det ser virkelig ut til at flertallet av de kristne holder meget av surdeigen.

For noen tid siden kom jeg til en by for å holde møte. Forstanderen for menigheten sa til mig: «Den der skal predike her må ha et særskilt budskap å bringe.» — Et særskilt budskap!! — Paulus som vel var større autoritet enn noen av vår tids forstandere og predikanten hadde bare ett budskap, og det var korsets evangelium. Til galaterne skriver han: «Der er ikke noe annet, det er bare noen som forvirrer eder og forvrenger Kristi evangelium.» Forsetter han og skriver noen setninger som nok kan bringe enhver predikant på kne i dyp ære, prøve innfor Guds hellige åsyn:

«Men selv om vi eller en engel fra himmelen forkynder eder et annet evangelium (ordrett: «et kynder noe som likner evangelium») — erstatning for evangelium) enn det som vi har forkynt, så sier jeg og nu igjen: Om noe forkynder eder et annet evangelium (noe som likner evangelium) enn det som I har mottatt, ha være forbannet!» Gal. 1, 8—9.

Apostlene legger stor vekt på den rene lære. Paulus skriver i Timoteus: «Legg vinn på opplysningen av skriften, på formaningen, på læren inntil jeg kommer!» — «Gi akt på d g selv og på læren, holdt ved med det! for nå du det gjør, da skal du frelse både dig selv og dem som hør dig.»

Johannes skriver i sitt andre brev: «Hver den som slår inn på avveie og ikke blir i Kristi lære han har ikke Gud; den som blir læren, han har både Faderen og Sønnen. Dersom noen kommer til eder og ikke fører denne lære da ta ikke imot ham i eders hus og by ham ikke velkommen!»

Brødre, tenk: «En liten surdeig syrer hele deigen.»

Og nu vil vi se videre hvad Jesus lærer om surdeigen.

(Mere).

Kontingenten.

Da det atter begynner å bli mange som står til rest med kontingenten, vil vi minne om dette. Vi trenger å få vårt tilgodehavende i rett tid da bladets utgift må betales mest mulig punktlig. Det er også best for abonnent og kommisjonærer da det er lettere og følge med. Det er og flere nye som har bestilt blad og ikke betalt. Vi er takknemlig for å få det snarest mulig.

Det skulde være overflodig nevne at artikler med forfatterens underskrift står for vedkommendes regning.

Vennest avholdes 1. og 2. i vårt nye lokale. Alle hjertelig velkomne. Thv

SPREDTE

På evangeliet

Kjære Misjon Og Guds ord Ap. gj. 6,7. Så er ordet helt fra apostolens viktig faktor i er at det blev som selv var g Paulus stod i de både til Grekerne de til vise og ut til å forkynde dem i Rom. Til ikke ved evan Guds kraft til som tror. O hv er å se ham i jeg forkynder ikke noe å rose nedvendighet ti ve mig om evangeliet! alle, har jeg tjener for alle ste. Og såles samme rettni er blitt den i denne store for Jesus. O rennebanen len som må der løpet å som på den den uforgje om Filip. 4. Nei en såd sus som ha sig den ta frem for J. ningsdag f alt sitt fol te og hvit berøring i Jesus. O gave i liv dem for motte ha nesten a hindre h og gva de han s Må Her samme i at orde Fra s har jeg Motene og der alles h den H dant b eller u både r Paulu først oss, s slutn hjert og k og sa idet hans l uker lede dele san ann ter run

Vennestevne

avholdes 1. og 2. pinsedag i vårt nye lokale Ebenezers, Askim. Alle hjertelig velkommen. Thv. Johansen.

SPREDTE FELTER

På evangeliefærd.

Kjære Misjons-Rosten!

Og Guds ord hadde fremgang. Ap. gj. 6,7. Så er videnburdet om ordet helt fra apostolens dage. En viktig faktor i ordets fremgang er at det blev forkynt av menn som selv var grepet av det. En Paulus stod i dette stykke i gjeld både til Grekere og Barbarer, både til vise og uvise, og var villig til å forkynde evangeliet også for dem i Rom. Ti han skattet sig ikke ved evangeliet. Ti det er Guds kraft til frelse for hver den som tror. O hvor inspirerende det er å se ham i 1ste kor. 9. Ti om jeg forkynde evangeliet er det ikke noe å rose sig av, ti det er en nødvendighet som påligger mig. ti vi mig om jeg ikke forkynde evangeliet! Ti om jeg er fri fra alle, har jeg dog selv gjort mig til tjener for alle for at vinne de fleste. Og således fortsætter han i samme retning om hvorledes han er blitt den skyldige og tiende i denne store opgave å vinne sjeler for Jesus. Og når han løper på rennebannen er det ikke med himlen som mål. Men med målet under løpet å vinne sjeler for Jesus som han var kunde ikke tenke sig den tanke at komme enske frem for Jesus på den store løningsdag. Herren har skaffet for oss alle hvite ja av alle han kom i berøring med skulde vinnes for Jesus. O må den Ånd og den opgave i livet også gripe oss. Vinne dem for Jesus. I dette arbeide møtte han megen motstand av nesten alle slag men intet kunde hindre ham. Han var sig sitt kall og opgave bevisst og derfor kunde han seire i alt som møtte ham. Må Herren hjelpe oss frem på samme vei og vi vil fremdeles se at ordet har stor fremgang.

Fra sist jeg lot høre fra mig har jeg vist 6 uker i Drammen. Motene var dype og ransakende og der opstod et begjær i våres alles hjerter å få kjenne mer av den Herre Jesus Kristus. Et sådant begjær er hverken treldom eller ubibelsk. Men i full harmoni både med livet og sannhetens ord. Paulus som kjente Jesus helt fra først av, vel bedre enn noen av oss, står ennå ved sitt livs avslutning med dette begjær i sitt hjerte: At jeg må få kjenne ham og kraften av hans opstandelse og samfundet med hans lidelse. Idet jeg blir gjort lik med ham i hans død.

I Svelvik stanset jeg også 6 uker og ganske meget folk samledes til møtene. Der var et særdeles greit virkefeldt da flere forsamlinger ligger så greit til hinannen. Jeg fikk da samtidig møter på Berger, Holmsbu og Hurum og da blev hver dag optatt i

tjenesten. Siste søndagen i Svelvik var rent en høitidsgang med barnevelsignelse og dåp. Det rorte hele forsamlingen til tårer da lille Einar Nordby fra Oslo 6 år gammel stod fram og br. Wolden la sine hender på ham og nedbad Guds velsignelse over ham. Tårne fløt også ned over lille Einars kinn og Gud rort ved hans hjerte. Den første som steg ned i dåpens grav var fru Nordby, mor til Einar. Br. Wolden er hennes onkel og stod for 27 år siden fadder da hun blev bestenket i kirken som barn. Nu hadde han gleden av å dype henne med bibelsk dåp til Kristi død. To søstre til vnet også lykkelige og glade ned i steget og blev begravne med Kristus. Gud velsigne dem alle og bevare dem i sitt fortlørlige samfund. Fra Svelvik stode turen til Oslo hvor jeg besøkte vennene i Universitetsgaten 20 en uke. De har den siste tid hatt gleden av å be med syndere og flere er blitt frelst og gleder sig sammen med vennene for frelsen full og fri. Lokalspørsmålet er litt vanskelig nu da de har fått pålegg på leien som igrunnen var vel stor før, ca. 5000 kroner årlig, og dertil må de rett som det er vike plasser for andre. Men dette har bare virket til at tanken om å kjøpe eget lokal er ført frem for alvor. Og jeg tenker at for vi av det får vi høre vennene i 20 har kjøpt et riktig pent og greit lokale, hilst med en stor leiegård til så de sitter omtrent fri for husleie. Det vil gi dem bedre evne til å ta bedre del i misjonsarbeidet både hjemme og ute. Fra Oslo stode turen til Tjøme. Her har evangelist Andersen virket i et trekk helt fra i fjor i november til og med påske iår. Flere sjeler er i vinterens løp vunden for Herren og vennene har det riktig godt.

Hilsen til alle Misjons-Rostens lesere med 5. Mos. 33, 13—17. Mågeroy, Tjøme 6. mai 1933. Broderligst Hans Wennesland.

Fra feltet.

Br. Olav Gundersen fra Rygge og jeg var i 14 dage på «Håbet» i Eldsvoll. Det var gode møter her og den 19. mars hadde vi en herlig fest. Det var meget folk og ordet blev levende for oss. Budskaper i tunger og tyding kom også frem. Gud til ære og pris! Den 23. hadde vi vennestevne. Det var i anledning soster Agnes Andersens femtiårsdag. Festen var på «Håbet» og det var mange venner samlet fra forskjellige samfund. Der var dekket et langt bord og pyntet med blomster.

Jeg kom til å tenke på sangen 672 i Sch. bbleth 3. vers: «De hjerter som dig allernærmest står. En dag de hjerter ikke mere slår. O, gled dem, gi dem blomster for de dør. Du vet jo selv hvor godt de blomster gjør.» Mange deltok med vidnesbyrd og sang. Strøm fra Oslo leste Salm. 34. Gundersen Joh. 14, 1—4. Han sa, at Jesus har gått hjem og bereder oss rum. Rum til beskyttelse for kulde og mørke. Det vil bli både mørkt og kaldt når Jesus har hentet sine. Det var stor nåde over ham. Derefter et budskap i tunger og tyding. Jeg leste Ap. gj. 2, 4. Stanset ved at den Hellig Ånd var talsmand, lys og kraft. Den Hellig Ånd var også pantet på vår arv. Derefter talte en frimi-

sjonspredikant og det var en herlig fest.

Fredag 14. april var det fest for søndagsskolebarna. Lokalt var fullt av barn og voksne. Det er br. Strand som er leder for søndagsskolen og de har ca. 106 barn.

Påskeaften kom det et mannskor på otte stk. fra Oslo. Første påskedag var det fest. Det var mange folk og gode moter. Det var budskaper i tunger med tyding, vidnesbyrd og sang. Det var også åpent å tale ordet. Annen påskedag var det like herlig. Da reiste sangerbrødrene hjem.

På tirsdag kom E. Skole og vi hadde møte på Eidsvoll st. Onsdag hadde vi møte på «Håbet». Det var gode møter og br. Skole var i iliden. Det var meget åpent for ham.

Så reiste jeg hjem langs Sør Odal og det var flere folk enn der hadde møte. Det var meget godt møte.

Aimar Karlsen, Askim.

Danmark.

Det blev noen velsignede dage sammen med vennene i Danmark. Stevnet i påsken blev jo riktig et pinsestevne og det fortsatte å være godt.

Søndag 30. april var det etter dåp og 5 stykker blev døpt i fjorden av br. Mayland — en av eldstebrødrene i menigheten. En av disse som blev døpt var hans 14 år gamle sønn, der blev frelst i påsken. Det er vel da uøvedvendig å fortelle at han var lykkelig.

Både formiddag- og etterm. møter var riktig velsignede. På aftenmøtet var lokalt overfyllt og det var åpent å tale Guds ord.

Jeg blev i Alborg til mandag 8. mai. Sammen med br. Bæcke var jeg i Fredrikshavn, Hjørring og flere steder. Det er meget vanskeligere å samle folk i Danmark til møter enn i Norge og Sverige. men etter forholdene var det ikke verst.

Mandag reiste jeg til Fredrikshavn og om aftenen hadde vi møte på Misjonsstellet. Det var en dansk predikant fra Kjøbenhavn som hette Ramild og str. Johannes Holm og Juel der deltok og det blev et godt møte. Tirsdag hadde vi møte samme sted. Da var jeg alene tilreisende.

Onsdag reiste jeg med båt til Göteborg, Sverige. Det var rent trist og reise fra Danmark. Man blir knyttet til de forskjellige som man lærer å kjenne og deler velsignelser med. Vårt håp er å møtes i himlen om ikke før. Gud velsigne sitt folk på ethvert sted.

I Göteborg var det meningen jeg skulde stanset en tid, men da jeg måtte hjem blev det utsatt til en senere anledning om Gud vil og vi lever. Jeg overvar et møte i Smyrnaforsamlingen om aftenen. Det var fullt av mennesker og tale, sang og musikk.

G. I.

Misjonsmidler

S. Estor Grönwald (Argentina) til Solas Mostuhavn kr. 5, Solgt bøker og misjonsoffer ved Christiansen, Grimstad 40, ved Anna Gamst, Breiviksbodn 11.08. To søstre fra Svenskerud 20,00, misjonsvenner i Hoidal ved Arne Hoidal 20.42. Str. Marta Stavnem Nyvrdsant, Lina M. Høydal 10, ubevrent forsamlng 25, søster i

Ryge 30, solgt bøker ved Alfred O. Læ, Haugesund 5. Tilsammen kr. 180,00, eks-pedisjon 2.80, = kr. 177.20 omregnet å 1.48 Pesos 119.73 avsendt den 3. april 1933. Hvorfor enhver takke. Herren velsigne alle som er med og fremmer Herrens sak. Glem ikke Herrens fløt også. Men kast ditt offer for Herrens fetter.

For misjonen Johan O. Johansen, Slemmestad.

Fra M. Kvalsvik, Hamerfest er innkommet: Til Bernhard Nilsen, Kina kr. 15. Til Josef Israels misjon India kr. 50, hvorfor kvitteres med hjertelig takk.

G. Iversen.

Fra en søster i Fr. stad v/ By-sveen kr. 30,00 til De forsømte steder i vårt land, hvorfor kvitteres med en hjertelig takk til givere.

A. J. L.

Kristus kommer snart.

Herren skal komme igjen for å hente sin brud som venter på ham til frelse. Hele den hellige skrift lærer dette, at denne Jesus som blev optatt fra jorden skal komme igjen på samme måte som han for op. Og Jesus sier selv at han kommer tilbake og at hans menighet må være rede til å møte ham. Nu i den siste tid av hedningernes tider, blir budskapet om Jesu nære gjenkomst prediket med kraft over hele jorderiket. Mange tvetter og renser sig i det dyrebare blod, og Jesus doper og besigler sin brud med sin egen Hellig Ånd, som nu står rede til å møte brudgommen. Alle troende der venter på Jesus til frelse, må være under blodets rensende kraft, vandre i Ånden for Gud: åsyn, være helt helligt Herren vente på henkelsen til å møte ham i luften. Bortrykkelsen er nær forestående, den kan skje hvert oieblikk på dagen, hver time, minutt eller sekund. Dette er det herlige håp for Guds menighet, det levende håp om forløsning fra forkrenkelighet til uddelighet.

Gudt barn er du red? Er du fylt av den Hellig Ånd? Lever du hver dag som den siste på jorden? Dette er det store og herlige som snart skal skje. Det er første og siste gang i menneskehetens historie at Kristus skal åpenbares til frelse for sin menighet. Det profetiske ord oppfylles alle vegne. Jødene er det store tegn som bebuder Kongens snare komme. De samles inn i Palestina i disse dage. Og Jesus har sagt at når I ser disse tegn, da oppløft eders hoder, ti forløsningen stunder til, den evige sommer er nær. Kristi komme er personlig og på samme måte som han blev optatt til himmelen. Herren kommer for tusenårsriket, da blir bruden evig forenet med brudgommen og har nådd sin evige herlighet. I stukne klar ledes hun frem for Faderen, uten plett og rynke, bærende sin krone av gull; som er den guddommelige naturs herlighet, troens seierspris. La oss be med Johannes: «Kom, Herre Jesus, kom snart.» Amen.

Kristian Karlsen.

Stevne.

avholdes, om Gud vil, i Ytre Enebakk 11. juni kl. 11 — 3 — 6. Mat og drikkekar medtas, kaffe og melk på stedet. Alle velkommen i Jesu navn. For vennene H. J. Ersrud.

Vennestevne

Breiviksbodn Finnmark søndag og mandag 23—24 juli.

For vennene Nils Stien.

Forsonet med Gud.

Forsonet med Gud — hvad innebærer dette? Det innebærer først og fremst, at menneske er blitt forliket med Gud. Forut var vi i en tilstand av fiendskap, ti der står at kjødets atter er fiendskap mot Gud (Rom. 8, 7). Men gjennom forsoning på Golgata bortryddes dette fiendskap (kol. 1, 19—22; Ef. 2, 13—16; Rom. 5, 10). Herigjennem fikk vi renselse og forlatelse (Hebr. 9, 22; 3 Mos. 17, 11). Men samtidig kunde også Guds rettsinn og rettferdighet og nåde forlikes (Rom. 3, 25—26). Forsoningen på Golgata medførte også en fullkommen forløsning fra syndens makt (Rom. 6, 11—14) fra verdens makt (Gal. 1, 4; 6, 14) fra djevelens makt (Kol. 2, 15; Hebr. 2, 14—15). Halleluja!

Forsonet med Gud, det betyr at mine synder er forlatt (Ef. 1, 7), at jeg er rettferdiggjort (Rom. 5, 9), at jeg er hellig (Kol. 1, 30. Tit. 2, 14), ja, at jeg har adgang til Gud og Faderen (Hebr. 10, 19—22). O, underfulle glede! Har du mottatt dette glade budskap? Har det gjort dig lykkelig og salig ved opplevelsen av denne forløsning? Er ditt hjerte idag fylt med taknemlighet til Faderen, som sendte Sønnen, og til Sønnen som kom og gav sitt liv til forløsning for dig? Du har kanskje ennå ikke fått åpnet dig hjerte for budskapet fra Golgata? Gjør det da idag! La Guds underfulle kjærlighet smelte ditt hjerte, sløp ham, Gudssonen, inn og også du skal få oppleve forsoningens herlige høitid. Ti også dig gjelder loftet. Ære være Gud.

Uflekket av vrede og strid.

En Herrens tjener beretter følgende i et svensk blad vi får i bytte:

Jeg holdt nære på å komme i en oprivende strid engang, men Herren tok mig avsides en tid. Det blev en stor prøvelse for mig å ligge ubrukbar på m'tt leie og kjenne livsløst og krefter splitt i mitt indre. — Da talte Herrens Ånd til mig under et bløde fra ordet: Så som David ikke fikk bygge Herrens tempel, fordi han var en krigsmann, skulde Salomo gjøre det; Herren vil ha sin tjener uflekket av strid og vrede.

Tenk hvilken lærdom for Herrens tjenere! Må vi akte oss for solid og strid, ti da kan ikke Herren bruke oss som åndelige tempelbyggere.

N. R.

Fra Redningsmisionen i Oslo.

(Forts fra 1. side.)

«Jeg forstår det ikke — forklar det tydeligere!»

«Vel, De er en stor synder, ikke sant?»

«Forferdelig stor!»

«Deres hjerte er fullt av onde tanker, stygge begjæringer. De er nedsunket i skam og last, hele Deres liv er henlevet i opprør mot Gud?»

«Ja, også i opprør mot mennesker — mot min egen gode, gudfryktige mor —. Det er sant alt det, De sier.»

«Og De har aldri gjort noen gode gjerninger?»

«I idrig.» kom det med eftertrykk.

«Og nu gjelder det altså om å få tilgivelse og fred?»

«Nettopp, — men er det mulig?»

«Ja, hvis De vill!»

«Om jeg vill! — De tviler vel ikke på det?»

«Ja, så er saken klar. De skal da gå til Deres himmelske Fader og be om nåde og tilgivelse for Jesu skyld, og han gir uten å betebreide og tar imot Dem. Han kaster Dem ikke ut, og hvurfor? Jo, fordi og a l e n e fordi Jesus, verdens Frelser, ved sin lidelse og død har båret og betalt all Deres synd, alle Deres forferdelige misgjerninger og overtredelser og kjøpt Dem fri fra lovens forbanneelse. Han selv, den rene og hellige, blev en forbandelse for Dem. Han har gjenløst Dem, Josef, der var fortapt og fordømt. Og hvad vil De så gjøre med denne sannhet? Vil De tro den og ta imot den?»

«Ta imot den — men hvordan?»

«Ta mot Jesus som Deres personlige Frelser, se ham som det Guds lam der bærer Deres synd, ha tillit til ham, tro på ham!»

«Har han — kan De virkelig innestå for det — båret alle mine synder? Allesammen?»

«Guds hellige, usvikkelige ord sier det, og derfor er det sådan.»

«Men hvad skal jeg gjøre? Tal hurtig; jeg blir så glad.»

«Be om tilgivelse og tro hans nådefulle tilslag, at han rettfærdiggjør den ugudelige, og at hans blod rensar oss fra all synd.»

Josef boide nu kne midt i flokken; der blev så stille omkring ham. Alle visste at han lenge hadde gått og vært pint under vekten av sine mange synder, og da man nu horte hans inntrengende bønn om tilgivelse og fred var der tårer i manges øine.

Som en skibbruden der endelig var kommet i havn, hvilte Josef på det ord: «Den tale er troverdig og all mottagelse verd, at Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, iblandt hvilke jeg er den største.» Hin kveld blev der glede i himlen og Josef drog glad sin vei.

Få dage efter hører vi en rope: «Pst! Pst!» sterkere og sterkere, inntil vi må se oss om; det faller jo i vår lodd å bli tiltalt på høist forskjellig måter. Med et lykkelig smil sier Josef fra bukken av en sv veivesenets vogne:

«Gud har vært god imot mig; jeg har det så godt. De kan tro der er forandringer hjemme, glede døgn rundt. Jeg fikk arbeide 4 dager etter.»

Korte, men innholdsrike oplys-

ninger. Tenk, Josef i fast arbeide! I sannhet forandringer. Hans egen fremstilling kort tid etter er betegne for evangeliets underfulle og seirende makt: «De kan tro, vi har det godt hjemme nu! Mor lyser som solen. Stakkels, hun har lidet meget ondt for min skyld; men hun har glemt alt. Jeg står så tidlig op, at mor og jeg kan ha det godt ved kaffen og maten og få tid til å lese og be og syngte et vers. De kan tro, vi har det hyggelig! Og om kvelden taler vi sammen, for mor har stor erfaring: De kan tro hun er god og kjærlig. Nu forsørger jeg mor, ikke en ere fra noen kant mere, ja, det er Gud som har gjort dette. Litlen daglønn, men pengor står til kan De tro. Alt er velsignelse. Har fått nytt tøy, vinterfrakk, støvler og undertøy. Og så har mor fått en ny sort kjole av mig, hører De: av

mig! Kunde noen drøme om det? Mor gråt da også: ja, rett som det er grater og ler hun mellom hinannen av bare glede. Og så har vi hatt selskap, forstår De Det er forunderlig, ikke sant? Det er den fortapte sønn om igjen! Det er forunderlig således å våkne op og bli menneske, med Gud til venn for Jesu skyld. Tap ikke motet over for noen, gjør det ikke, for når Jesus kunde frelse mig, kan han frelse hvem som helst. La oss dag og natt be for alle de unge menn; de har det slemst på alle måter!»

På forskjellig måte har vi ofte hørt samme sannhet stadfestet av Josefs munn. Men hvad vi vet og ikke har hørt av ham selv er, at han så langt han formår, forsøker å hjelpe sine forudms kamerater, og kjærligheten er alltid opfinnsom.

Evangeliet i et vintre.

Av A. B. Simpson.

Bli i mig, så blir jeg i eder! Likesom grenen ikke kan bære frukt av sig selv, men bare når den blir i vintreet, således heller ikke jeg i uten at I blir i mig. Jeg er vintreet. I er grenene; den som blir i mig, og jeg i ham, han bærer megen frukt; ti uten mig kan I intet gjøre. Joh. 15, 4, 5.

På forsiden av det jødiske tempel var inngravert i marmor en gylden vinstokk. Dette representerte Israels folk. Det kan godt hende at denne inngraving foranlediget Jesu tale i Johannes 15. kapitel.

De hadde nettopp reist sig fra nadverbordet og var nu gjennom de krokete gater på vei til Getsemane have.

Den dype åndelige betydning som er i dette kapitel har gjennom årenes løp bragt megen velsignelse med sig til menigheten.

Mesterens hjerte var meget bedrovet over, at disiplene sørget over hans bortgang. Det var vanskelig for dem å forstå og bli fortrolig med å være ham foruten. Han forsøkte med å forklare dem at ihvorvel han var fraværende med legemet, skulde han dog være hos dem og ett med dem. Hans liv skulde være forenet med deres liv i et ennu næiere samfund enn det hadde vært mulig med et legeme. Dette var hensikten med denne tale.

Det er en merkelig kjennsgjerning at vinen er blitt forbannet mere enn noen annen frukt på jorden. Djævelen har stjålet den, fordi Gud vilde ære den, og således er den blitt en forbanneelse for millioner av familier. Jesus brukte vinen som et bilde på sitt frelsende blod. Den har for oss derfor en hellig betydning. Han har tilbakeerobret den fra djævelen og gjort den til et særlig symbol på sitt eget liv og sin egen levende kjærlighet. Her er vintreet et bilde på et dypere åndelig liv. Det er så lett forståelig, når du ser på vintreet og grenene. Her er tre ting som jeg vil peke på. I. Foreningen med ham.

«I mig og jeg i eders.» «Jeg er vintreet, I er grenene.»

Når du ser på vintreet og grenene, er det vanskelig å si hvad

som er treet og hvad som er grenene. Det vokser ikke som et tre. Som støtter de øvrige grenene, men hver del har sin opholdende gjerning for vedlikeholdelsen av livskanalen, og enhver del benyttes til fremstillingen av frukter, når undtas rotterne og den stammen som kommer like op fra jorden, alt det øvrige er vintre og grenene. Det er ikke Kristus og mig. Der er ikke to slags, du og din herre, men det er «et menneske i Kristus Jesus.» Vi når ikke vår fulle utvikling foren vi blir så forenet med ham, at han absolutt blir ett i oss, så at vi har intet foruten ham. Først må vi som Israel dra nær til, men efter en tid kom han selv i deres midte i skyen over tabernaklet og over nådestolen. Når vårt kristenliv blir stadfestet, blir Jesus så helt med oss i våre følelser, planer og hvert skritt vi tar, så at uten ham kan vi intet gjøre. I Rom. 12 taler Paulus om Kristi legeme. Hode og lemmer behøves forat der kan bli en hel Kristus.

Kristus uten oss vilde bare bli hode, og et hode uten legeme vilde bli en uhyrlighet. Kristenlivet er derfor en sådan fullkommen forening med den Herre Jesus, at vi er avhengig av ham for alle ting. A, hvor inderlig og fortrolig dette er, mine elskede! Er han blitt slik for dig? Er han kommet dig så nær?

I det 15. kap. er det to ting som gjør dette enda klarere. Det er uttrykkene «i ham» og «i mig». Vi er i ham og han i oss. Hvordan er vi i ham? Vi er i ham som vi er i Adam. Når Adam syndet, når Adam falt, når Adam bragte fordervelse over slekten, var vi i Adam, vår stamfar. «Og likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus.» Vi er i Kristus som vi er i Adam. Den annen Adam er kommet og er blitt stamfar for en ny slekt, en slekt som består av frelste mennesker, likesom Adams slekt var en slekt av fortapte mennesker. Jesus er kommet i en sådan forbindelse med frelste mennesker, at han som deres nye stamfar ordner syndespørsmålet, oppretter fred med Gud og gir frelse til alle som er forenet med ham. Gud gjør ikke op saken med mig og dig sær-

skilt, men med Jesus for hele slekten, og alle som er i Jesus er antatt i den elskede, fordi du mottok Jesu fred som han hadde opprettet. Vi må være i ham. Vi må komme ut av vårt naturlige Adamsliv og inn i det nye Kristusliv. Kristi død regnes som din død. Likesom han døde for synden, så skal også du anse dig som død for din egen synd. «Den som er død er rettfærdiggjort fra synden.» Der er intet imot dig nu, fordi du er død. A, hvor herlig at vi er antatt i ham!

Den annen side er «i eders». Ikke alene er vi i ham, men han kommer ned, blir i oss, gir oss sin her, sitt eget liv, lever sitt liv i hellige menn og kvinner og således er vi ett i ham i en gjennegripende betydning, idet vi erfarer livssamfund og hellighet. Nar verdenskapen forteller oss, at kålommerfuglen legger sitt egg i kålormens kjød, hvor den utklekkes. Der får den lille skapning sin føde ved å suze til sig kålormens blod, inntil denne dør og den annen fortsetter å leve. Den ene avtar, den annen fortsetter å leve.

Hvilket herlig bilde er ikke dette på det liv som den Hellig And innplanter i hjertet og i forhold til som det utvikler sig, til intetjeres det gamle liv, så at Kristuslivet blir fullkommen. «Jeg er korsfestet med Kristus, allikevel lever jeg, dog ikke jeg mere, men Kristus lever i mig.» Ved full hengivelse til Jesus kan han leve sitt liv i oss. Dette er lignelsen om vintreet «i dig».

II. Samfund med Jesus.

«Bli.» Det er ikke nok å ha foreningen opprettet. Bevar den. Vær for Guds ansikt. «Bli i mig.» Ha samfund med mig, opprethold forbindelsen med mig, og jeg vil oppretholde forbindelsen med dig.

Først når du lærer å forakte ditt eget naturliv, dine egne ideer, dine egne inntrykk, dine egne hensikter, dine egne planer og tanker. «Det var naturlig for dig å si jeg vil, jeg tror, jeg tenker. Men nu må din første tanke være: «Hvad vilde Jesus gjøre?» Her bor i dig. Du behøver at han får sin vei med dig.

Det neste er ikke alene å forakte sitt eget selv, men stadig å regne med ham, ta ham for alt. Det er intet uten at han er villig til å dele det med dig.

Denne fortrolighet gjør han fordring på av dig. Han vil du skal bruke ham for dine daglige behov. Hold kanalen åpen. La den ikke bli stent av verden og synden. Adlyd. Når han sender tuktelse bruker han gartnerkniven. Der skal bli mere frukt. Når han prøver dig, prøv ham da endelig mere og fortsatt å bli i ham og han i dig.

III. Frukt for Gud.

Hvor ofte vi gjøres oppmerksom på at der kommer megen frukt fra denne forening! Jeg er så glad over at hovedtanken i hele kapitlet ikke er store gjerninger, men store seire. Det er ikke forsøk, men tro. Han sier ikke gjerninger, men frukt. Han sier ikke: forsøk mere, men ta mere. Du kan ikke høste mere enn du sår. Hemmeligheten ved et lykkelig liv er å være fyllt av Gud. Hold dig stadig i Jesu liv. Hold dig til hovedkvarteret. «Bli i mig, og jeg i eder, så skal I bære megen

frukt.» Det er ikke jeg, men Kristus.

«Dette vil gjøre dig hellig. Du kan bli hellig kun derved at du lar Gud gi dig av Jesu hellighet i lar Gud gi dig. Det er noe levende ditt hjerte. Det er noe levende Gud vil gi dig i ditt indre. Det er Jesus.»

Dette vil skjænke dig bønnhelse. «Dersom I blir i mig, og mine ord blir i eder, da bed om hva du helst vil, og det skal vederfares eder.»

«Dette vil gi dig glede.» «Dette har jeg talt til eder, forat min glede skal være i eder, og eders glede bli fullkommen.» Det vil synges i dig hele natten, ti du vil få en sangfugl i ditt hjerte. Den Hellig And er denne sangfugl i hjertet, og han synger herligst i mørket. Hans glede, ikke din glede. Din glede vil ofte slå feil, hans vil forbli og er fullkommen.

Og dette vil gi dig kjærlighet. «Elsker hverandre likesom jeg har elsket eder.» Du kan ikke elske alle av naturen. Noen mennesker kan du slett ikke elske, men når han kommer inn i hjertet, vil du elske likesom Faderen elsket dig.

Hvilket herlig liv Kristus har skjænket oss!

«Misjons»Røstens kommisjonærer

Göteborg, Sverige: J. O. Ström.

Åskim: Henry Dahl.

Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.

Arendal: K. Iversen.

Aspedammen: Johan Nordgård.

Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.

Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Postekspediter Einar Gulbrandsen.

Fredrikstad: Hagemann Kristiansen, Trosvik.

Halden: Elias Olsen, Elverhøi Berg.

Haugesund: Bolette Alfsen, Øvre regt. 114.

Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Helgerødgt. 10.

Nersnes: Joh. O. Johnsen, Slemmestad.

Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Blegberg, Konowsgt. 21, III.

Rygge: Olav Gundersen, Huseby.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrd Abrahamsen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingenten betales til ovenstående.

Derved spares porto.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER 1

D

Hilsen fra Sarsbrunden.

Herren nær oss: I tus skj som svart br bade av sku mest dog av hans kjærlig. Og vi takker te for hver o Sjele vunne som gikk da dre, som bli Hellig And takk og lov for mig og beide at Va hanne Pede til feltet. M savnet over me hos Her oss at noen ta op henne for Johann kvinne til omkring ti oss om vi f hun var sy re på det. bairn på de ga til poli barnet, kun til oss. Vi oppdra det unge tøre dre menn plassen m nvlken b nen. Jeg her med e man med han, og vil vokse tjener. Si sjonen ik små barr til et god jeg har er til tid na bort, og nakk sa er de kommer om den i eders finansie Herren Vi ha Herren igjen k telt og ke kan ler gje onsker Når vi ferdeli omkri delig men a til da vil k hjem stand terlat oss a tale t